

Scénář k rozhlasové reportáži

Karel Kotek



„Když jde člověku o kejhák, tak je mu všechno fuk.“ – Karel Kotek



Zpracovaly : *Martina Štveráková, Natálie Vandrová, Denisa Berdar, Veronika Hovorková, Tereza Lauermannová*

– žákyně 9. třídy Fakultní základní školy a mateřské školy při PedF UK Barrandov II

Spolu s paní učitelkou Mgr. Janou Motyčkovou

Pan Karel Kotek se narodil 27. února 1922. Jeho otec byl důstojník v 1. světové válce a maminka byla původem Češka s židovskými kořeny. Střední obchodní školu vystudoval v Brně. Vystřídal různá zaměstnání – jako například prodavač, recepční, fotograf, byl i majitelem menší firmy. Nejvíce ale vzpomíná na práci v Československém rozhlasu. V roce 1948 však vystoupil na protest proti novým poměrům z KSČ a z rozhlasu byl vyhozen. Nasadili ho na nucené práce do Kladna.

A já říkám: No jo dobře, tak já tam budu, to odkroutím. A potom? Smím se zas vrátit sem? A on řekl: Já vám to zaručit nemůžu, ale třeba to bude možný.

Do rozhlasu se již nebylo možné vrátit. A tak střídal další různá povolání do doby, než se rozhodl utéct z Československa.

Změnila se situace. Prostě jsem si řekl, že to je impuls k tomu, že musím odtud zmizet.

Po tomto rozhodnutí se se svou manželkou začali připravovat na útěk.

To nejtěžší bylo vůbec, abychom utekli, aby se to podařilo, protože tady už byl podzim jednapadesátý rok.

Útěk ale nebyl nic jednoduchého, neboť jim ho ztěžovalo mnoho faktorů, mezi které patřila především Státní bezpečnost.

V té době už to měli policajti a StB zorganizované. Existovali takoví převaděči, kteří lidem pomáhali. A potom, když už se vydali na cestu, tak je sbalili samozřejmě a vytřískli z nich, kdo o tom věděl a tak.

Nakonec se však manželům Kotkovým podařilo sehnat převaděče, který je měl dostat mimo zemi. Během jediné schůzky s ním muselo být dohodnuto místo a

čas, kam se mají za nějakou dobu dostavit. Samotný útěk znamenal jít několik hodin pěšky.

Tak jsme šli pár hodin cesty pořád lesem. Kde jsme, to jsme nevěděli vůbec. K ránu už svítalo, byl tam potok a my jsme si mysleli... tak to už jsme brzy v Bavorsku. A ony tam byly na stromech cedule, tabule: TEĎ VSTUPUJETE DO ZAKAZANÉHO POHRANIČNÍHO PÁSMU.

Tam nesmí civilisti. Jenom s nějakým speciálním povolením. Převaděč nám řekl: „Teď to musíme přejít, což je další tři hodiny.“ Tak jsme byli všichni splasklý.

Po náročném překročení hranic se střelbou se od nich převaděč nakonec oddělil a již ho více nespatriili.

Zase jsme se rozprchli. Já dodnes nevím, kde se ti ostatní ztratili, ale my dva s manželkou jsme pořád šli sami. Pak tam potkáme jednoho bavorského vesnického policajta a ten by si nás nebyl všiml. Šel proti nám, my proti němu a já uměl samozřejmě německy, tak jsem mu řekl: „Podívejte, jsme azylanti. Chceme azyl. Jsme uprchlíci.“ Tak nebyl ani překvapenej. Řekl: „No, tak pojdte se mnou do vesnice.“

Manželé Kotkovi se v Bavorsku zdrželi jen krátce. Poté se přestěhovali do Rakouska, kde získali státní občanství. Dvacet šťastných let prožili ve Venezuele v Jižní Americe. V zahraničí žili do doby, než se po pádu komunismu vrátili zpět do rodné země.